

Lovforslaget sættes til forhandling.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det foreliggende forslag til lov om ophævelse af forordningen af 6. oktober 1753 angående forbud mod hasardspil er nu vedtaget af folketinget. Formålet med forslaget er alene at ophæve den adgang, der efter forordningens § 6, 2. led, og § 11 består for angivere og politifolk til at oppebære dusør for medvirken ved afsløring af utilladt hasardspil. Disse bestemmelser, om hvis nærmere indhold jeg tillader mig at henvise til de bemærkninger, der ledsager forslaget, kan ikke anses for tidssvarende. Den politimæssige nytte af bestemmelserne er begrænset, og de interesser, hasardbestemmelserne skal beskytte, er efter nutidens forhold ikke af en sådan betydning, at de kan begrunde opretholdelsen af særlige præmieringsbestemmelser, som ikke kendes på andre områder, og som må være forbundet med principielle betænkeligheder. Forordningens bestemmelser om, hvad der må anses for strafbart hasardspil, er afløst af § 203 og § 204 i straffeloven, af 15. april 1930. Forslaget medfører således ikke nogen ændring i de nugældende regler om, hvilke former for hasardspil der er utilladelige og strafbare. Derimod vil forslagets gennemførelse medføre ophævelse af de civilretlige bestemmelser i forordningens § 7, § 8 og § 10. Dette må imidlertid anses for ganske ubetænkeligt, da disse bestemmelser længe har været uden betydning i det praktiske retsliv. Jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Dalgaard: Mit parti er enigt i, at disse gamle bestemmelser ophæves. Der kan måske nok i bekæmpelsen af sådanne forbrydelser være forbundet en vis virkning med den præmiering, som forordningen foreskriver både for politi og angiver, men på den anden side mener vi ikke, at disse regler, hvorefter oven i købet angiveren kan få dusør, selvom han har deltaget i det ulovlige spil, er i overensstemmelse med den nuværende retsopfattelse, hvorfor vi finder det rimeligt, at disse gamle bestemmelser ophæves. Der er jo i den nugældende straffelov fastsat straf for hasardspil, når det foregår erhvervsmæssigt eller på offentlige steder, og man må håbe, at disse regler er tilstrækkelige til at modvirke det samfundsskadelige hasardspil. Jeg skal på mit

partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse her i tinget.

Bjerre: Jeg tror også, at tiden er løbet fra denne bestemmelse, specielt dette, at de polititjenestemænd, der eventuelt opdager en spillebule eller et andet sted, hvor der spilles hasard, skal have lov til at dele de penge, der findes på bordet, som der står i den gamle forordning. Jeg tror i det hele taget, tiden er løbet fra dette, at tjenestemænd skal have særlig præmie for at passe det, de skal. Tjenestemænd kan eventuelt få en dusør, når de gør noget derudover, men at de skal have noget for at passe det, de skal, synes jeg ikke hører nutiden til, og det er jo kun på ganske specielle områder, de får det. Jeg er fuldstændig klar over, at det ikke berører den højtærede justitsminister, men det kunne jo være, at ministeren talte med andre ministre en gang imellem, og jeg kunne tænke mig, at der blev gjort en indsats for at få dette system fjernet overalt, hvor det findes. Man har bl. a. toldlovgivningen, som jo rigsdagen har vedtaget, og der kan man nok spørge, om det er nødvendigt og strengt rigtigt, at toldfunktionærer og andre, som medvirker ved opklaring af en toldsag, får andel i bøden. Jeg synes ikke, det hører nutiden til; det er et system fra gamle dage, da tjenestemænd var så dårligt stillede, at man ville give dem lejlighed til at tjene noget mere end deres løn, når de var særlig energiske. Jeg tror, det ville være sundt, hvis man også på andre områder ophævede bestemmelser om andel i bøder o. lign. Løvrigt er vi fra mit partis side tilfredse med lovforslaget og vil gerne medvirke til dets gennemførelse.

Malchau: Jeg kan på mit partis vegne tiltræde det foreliggende lovforslag. At man ophæver den gamle forordning af 1753, vil jo ikke bevirke nogen ændring i de regler, der gælder om, på hvilke områder hasardspil er strafbart, og der er nu i den borgerlige straffelov af 1930, §§ 203 og 204, indført nye, omend mindre vidtgående regler om straf for hasardspil.

Men der er et spørgsmål, der rejser sig i denne forbindelse, og det er, hvad der er hasardspil, og hvad der ikke er hasardspil. Det er jeg nemlig ikke rigtig klar over, og derfor ville jeg gerne bede den højtærede justitsminister om at oplyse mig herom.